

„O, moet je ook weer eens gauw laten hooren, dat ik dik ben. Zeg Carolien, denk erom dat ze schandelijk overdrijft, die schoonzuster van jou”.

„Is tante heusch nog dikker dan vroeger Mies?” Even was er in Carolien, terwijl ze het vroolijk vroeg, een smartelijkheid....

„O wel tweemaal zoo dik”.

„Zeg wat ben jij stout vanavond.... Hoor eens, Carolien, wil ik je es wat vertellen, Ab en Hermien hebben er nog op aangedrongen dat ik met hun meeding naar Zwitserland. Nou zie je Mies dat jij niet zoo'n praats hoeft te hebben — als ik in het oog van mijn kinderen nog zoo'n jonge blom ben dat ze mij bergen willen laten beklimmen....”

„De goochemerds — die snapten ook wel dat u toch bedanken zou.... Zoo'n goeje dunk hadden ze wel van uw verstand, tantetje”. In haar stem klonk een toon van vriendschappelijke teederheid, en zij klopte tante op den arm.

„Zijn Ab en Hermien samen naar Zwitserland? kolossaal! Waar zijn ze heen?” informeerde Carolien levendig.

„Ze trekken van de eene plaats naar de andere.... De laatste briefkaart die ik kreeg, vanochtend, was uit Interlaken.

Carolien zag de jubelende zon op het tintelend witte gletscherveld, de diepe donkergroene dalen en den stralenden blauwen hemel daarboven. „Hè!” verzuchtte zij, als met een lange teug van herinneringsgenot.

Mies keek met verstrakten mond voor zich, tante Bertha kreeg de tranen in de oogen, Mevrouw van Hemert sidderde nerveus. Carolien voelde de stilte die plotseling viel. Zij wilde, vriendelijk, hen'er zelf overheen helpen.

„Tante nou zou ik toch maar erkennen dat ik oud werd — als de twee kleintjes al op hun eigen houtje naar Zwitserland gaan.... Zeker een belooning voor Ab's eindexamen, is 't niet?”

„Ja — ik gunde 't hem graag, hij heeft hard aangepakt om er te komen. Och, jemie

weten wel hoe 't met Ab was — altijd met een natte vinger van zijn werk af te halen — en als je er dan als moeder alleen voor staat om zoo'n jongen achterna te zitten.... Maar het laatste jaar is hij dan toch gaan inzien dat het ernst was”.

Er werd nu weer altijd in Carolien's tegenwoordigheid gewoon gepraat over Ab, tante Bertha's jongsten zoon, die vijf jaar geleden als speelsche veertienjarige, tegen de angstige waarschuwingen van Mevrouw van Hemert in, zijn nicht had gedreigd met een geweer van zijn vader, dat geladen bleek....

Het was een onverwacht gezellig-vroolijk avondje. Tante vertelde smakelijk-genoeglijk van haar kleinkind en de onhandigheden der jonge moeder, haar schoondochter; Mies was onuitputtelijk in jolig geschaterde plagerijen. Aan 't eind van den avond holde ze met geheimzinnigen lach en gezicht weg en stond na tien minuten weer in de kamer; helder lachend hield zij ieder boven het bereik der handen de lievelingslekkernij voor: moeder vruchtenkoekjes, tante pralines, Carolien Haagsche hopjes — toen diepte zij met een breed gebaar onder uit haar taschje voor zichzelf een kwatta-reep op, nadoend een verrukten kinderuitroep: „kwatta!”

„Carolien, tante en Mies willen misschien wel een glaasje limonade”, beefde de stem van Mevrouw van Hemert.

„Moeder dat weet u toch wel, aan tante kun je alleen maar wijn kwijt — zoo'n ouwe pimpelaarster....”

„Weet je waarom ze dat nou alleen zegt Carolien — omdat zij zelf hoopt op een glaasje”.

„Welja laten we de gezondheid van de kleine Bertha eens drinken”.

„Kijk ze er nou weer es een draai aan geven — om ons met haar uitspattingen te verzoenen”.

„Nou tante, we zullen dan maar gauw tot die uitspattingen overgaan”, lachte Carolien. Rustig-bedreven haalde zij uit het buffet een halfvolle flesch en twee wijnglazen en